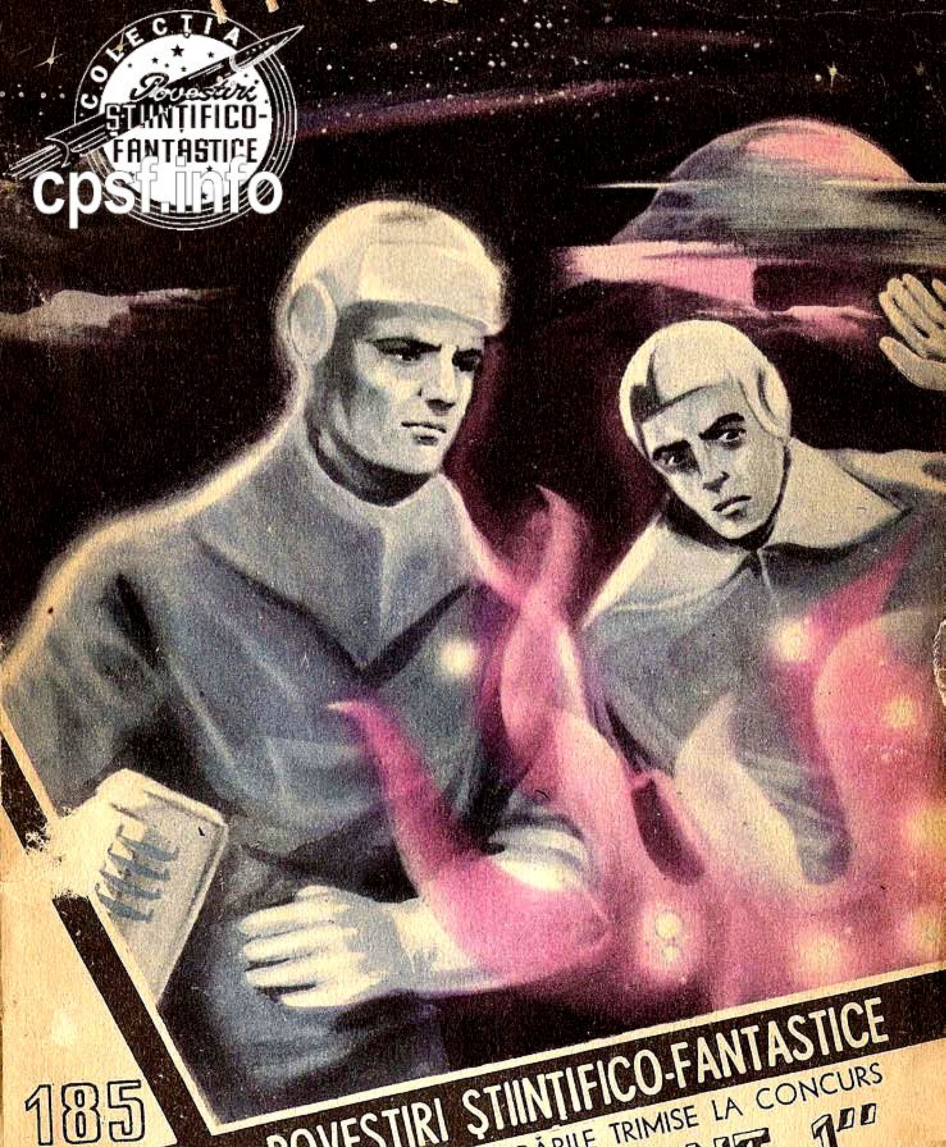

185

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

DINTRE LUCRĂRILE TRIMISE LA CONCURS

„1 GIGANT 1"

ȘI

„LUMINA VIE"

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚA ȘI TEHNICA

DINTRE LUCRĂRILE TRIMISE LA CONCURS:

ROMULUS VULPESCU — LIVIU MACOVEANU

1 GIGANT 1

(R. P. R.)

★

RADU NOR

LUMINA VIE

(R. P. R.)

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII — Nr. 185 — 1 august 1962

Din scrisorile cititorilor

Țin să vă mulțumesc pentru răspunsul la scrisoarea mea in care mi-ați făgăduit că veți publica și alte romane cu teme din biologie.

Am 14 ani și învăț la Școala de 8 ani nr. 3.

Cu învățătura o duc bine, avînd medii numai de la 7 în sus.

Duminica merg aproape întotdeauna la Muzeul „Gr. Antipa", unde se țin conferințe foarte interesante.

Am să vă ajut în continuare la popularizarea Colecției, împrumutînd fasciculele ei sau convingînd pe colegii și prietenii mei să și le procure.

În ultimul timp, am citit „Constelația din ape", care mi-a plăcut mult. De asemenea mi-a plăcut ecranizarea romanului științifico-fantastic al lui Al. Beleaev „Omul amfibie".

În încheiere, vă urez mult succes în publicarea unor lucrări cît mai interesante (mai ales biologice).

SUCIU IOAN
București

În primul rînd, vă comunic că, urmînd sfatul dat, mă voi abona la Colecție.

Am terminat clasa a V-a și am 12 ani.

Cu școala o duc bine. La majoritatea materiilor am medii numai de 9 și 10. Geografia și istoria îmi plac cel mai mult.

Colecția îmi zugrăvește viitorul omenirii. Ea mă ajută să înțeleg mai bine multe legi ale naturii.

Am reușit să atrag spre Colecție mulți prieteni, printre care pe Popescu Mihai și Bindea Emil.

Fratele meu (care mi-a sădit dragostea pentru literatura de anticipație) este student la Facultatea de filozofie din București.

În încheiere, îmi iau angajamentul să atrag și alți prieteni spre literatura științifico-fantastică.

SILAGHI SILVIU
Sibiu

Coperta-desen: DUMITRU IONESCU
Desen interior: GHEORGHE NICOLESCU

1 GIGANT 1

— Perfect, murmură Regele-celor-mai-durabili-mai-ieftini-şi-mai-frumoşi-ciorapi-de-lînă-pentru-pensionari [1], lăsîndu-se legănat de fîşîitul mătăsos al aerului, sfîşiat de puternica şi tăcuta limuzină care-l ducea, cu peste 250 km/h, la vila bunului său prieten, Regele-celor-mai-naturali-dinţi-falşi-sintetici (poreclă alintătoare pentru vestitul colecţionar de electricitate sub formă de baraje, hidro şi termocentrale, becuri, radiouri etc., marele patriarh al ocultei religii pe acţiuni, **Lumină şi Putere** [2]) Ţinea să asiste personal la discreta scoatere din funcţiune a generatorului de energie electrică particular ce alimenta vila Regelui dinţilor electrici şi acum se pregătea să participe la ceea ce, peste 4 ore, ediţiile speciale ale ziarelor de seară vor numi „Îndrăzneaţa tentativă de spargere a nostimei vile **rococo** a cunoscutului şi iubitului nostru Rege al c.-m.-n.-d.-f.-s.". Firele telefonice tăiate „Chiar şi firul secret, pe care banditul întreţine conversaţii galante!" Două duzini dintre cei mai buni oameni ai Şefului-

[1] Din fire supraelastice de polietil, subprodus rezidual al petrolului, de care, din spirit de sacrificiu şi pasiune pentru sinteză, se ocupa îndeaproape. Adunase toate societăţile mai mici de exploatare a naftului în buzunarul cu carnetul de cecuri. Era un filantrop, discret protector al animalelor: oploşea pisicuţele pierdute ale ţiţeiului într-o clădire pe care, din nobleţe sufletească, pusese firma **International Oleum**, mascîndu-şi modest dragostea pentru animalele defuncte în erele anterioare şi ale căror rămăşiţe le cinstea postum în petrol **(N.a.)**.

[2] Coincidenţa de nume între această asociaţie de energie spirituală şi societatea cu preocupări terestre de electricitate **Light and Power** este accidentală. Nu ne luăm nici o răspundere pentru acest accident, de care sîntem vinovaţi **(N.a.)**.

celor-mai-economice-şi-discrete-metode-de-îndepărtare-a-unui-adversar înconjurau vila şi aşteptau doar semnalul patronului lor, care dirija la faţa locului magistrala acţiune.

Regele dinţilor electrici precis nu era acasă, căci lua parte la o licitaţie de tablouri neo-supra-futuriste, dintr-o colecţie particulară, oferite la preţuri de lichidare. Cîteva falsuri şi piese de mîna a doua din chiar colecţia Regelui ciorapilor (benzen, uleiuri, utilaj de forare), care, cunoscînd marota artistică a prietenului său, organizase în cel mai mare secret vînzarea. „Cel puţin trei ore stă acolo".

Şoferul stopă lîngă maşina-sport blindată şi decapotabilă a Şefului-c.-m.-e.-şi-d.-m.-de-î.-a.-u.-a. Înăuntru, lîngă Şef, se afla inginerul care supraveghease instalarea **safe**-ului special al Regelui danturilor de înaltă tensiune. Cunoştea sistemul de schimbare periodică a cifrului şi era în stare să descopere în 10 minute formula-cheie a zilei respective.

La un semnal al Şefului, operaţia se declanşă, şi în trei minute vila era în mîinile atacatorilor. În toată uriaşa clădire nu mai rămăsese nici un om în stare să se apere sau să vadă ceva. Regele ciorapilor zîmbi. Regele-celor-mai-bune-grenade-plastice etc. nu-l înşelase. Îi dăduse cîteva bucăţi din stocul pe care-l folosea personal. Erau cufundaţi cu toţii într-un somn profund şi odihnitor. Cele cîteva zeci de persoane aflate în vilă respirau liniştit şi regulat pe unde-i apucase explozia grenadelor plastice, soporifice, tăcute şi curate. Toţi ochii erau închişi. Toţi sau aproape toţi.

*

Cu o lună de zile înainte, Fata-cu-cei-mai-rotunzi-umeri-bronzaţi participa la un pasionant spectacol în aer liber, oferit de Regele-celor-mai-elegante-proteze-pentru-infirmi: ciocnirea a două trenuri pe un pod suspendant[1] deasupra unei prăpăstii (în decor natural) oferită de Societatea-pentru-amenajarea-marilor-exterioare (SPAME). Fata-cu-c.-m.-r.-u.-b. se aşezase printre spectatorii de rînd şi, îmbrăcată în **sweater**-ul portocaliu, era **incognito**.

---

[1] Opera concernului condus de Regele-celor-mai-periculoase-poduri-suspendate-peste-prăpăstii (R.-c.-m.-p.-p.-s.-p.-p.) **(N.a.)**.

Altminteri, Societatea-de-televiziune-pe-trei-canale **Ecranul albastru** și-ar fi disputat imaginea Fetei cu Societatea-de-televiziune-pe-trei-canale **Catodul-morții-la-domiciliu**, prezentă și ea la gala de accidente agreabile, al cărei **manager** fusese Regele-organizării-accidentelor-agreabile-și-cu-minimum-de-risc. Cîteva clipe după ciocnire, în tribună se produsese o busculadă, abil regisată de Regele-o.-a.-a.-și-cu-m.-de-r., soldată numai cu unele fracturi benine și zgîrieturi superficiale, suficiente pentru menținerea bunei dispoziții în rîndul participanților și, mai ales, a bunei reputații de care se bucura Casa-producătoare-de-accidente-agreabile etc. printre cunoscătorii avizați. Un tînăr înalt și simpatic, aflat lîngă barul cu răcoritoare (Cele-mai-răcoritoare-răcoritoare etc.), se năpusti printre schelele de aluminiu răsturnate (Cele-mai-ușoare-schele-de-aluminiu etc.) și ridică Fata cu o secundă înainte ca pantoful-sanda-pentru-spectacole-în-aer-liber al unei celebre vedete de cinema să-i strivească cel-mai-rotund-umăr-bronzat-drept. A ajutat-o să se urce în mașină și a condus el pînă în oraș. Fata îi mulțumise călduros pentru mîna de ajutor pe care i-o dăduse cu atîta promptitudine și pe care tînărul o uitase și acum, cînd ținea cu cealaltă volanul, pe umărul ei drept (cel periclitat). Senzație ce, trebuia să recunoască **in petto**[1], nu-i era de loc dezagreabilă și se asocia curios de bine cu admirația față de bărbatul de lîngă ea, care conducea cu sînge rece (poate datorită nenumăratelor răcoritoare variate, al căror delicat miros îl răspîndea în jur). Îl invitase apoi în cochetul ei apartament mobilat-stil (de Casa-de-decorațiuni-interioare-plăcute-și-originale) și el se comportase ca un gentleman... de lume, în ciuda marilor cantități de răcoritoare și mai variate în ceea ce privește concentrația, pe care le ingurgita. Agreabilul gentleman o recunoscuse numaidecît pe Fata-cu-cei-mai-rotunzi-umeri-bronzați și, în calitatea lui de gazetar, reporter-al-celui-mai-exact-și-la-timp-informat-ziar, își manifestă discret curiozitatea profesională, vrînd să verifice, **de visu et de sensu**[2], asertiunea reclamelor ce-i

[1] **In sine**, în limba italiană în original (N.a.).
[2] **Cu văzul și cu pipăitul**, în limba latină în original (N.a.).

dezvăluiseră, în toată lumea, perfecţiunea umerilor. Şi cum Reporterul-care-şi-bagă-nasul-unde-nu-i-fierbe-oala avea ochi tandri şi mîini sensibile, afecţiunea mutuală care se născuse între cei doi tineri dura de o lună de zile şi se cimenta zilnic, sau aproape, ca şi cum ar fi fost luată-n antrepriză de Regele-celui-mai-rapid-şi-trainic-beton-armat. În ciuda discreţiei pe care o puseseră amîndoi, aluziile agenţiilor de publicitate se înmulţeau vertiginos. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra acestei nostime perechi. Toţi ochii erau deschişi. Toţi sau aproape toţi.

•

Toţi sau aproape toţi ochii din vilă erau închişi. Cei ai Reporterului erau deschişi. Se afla de cîteva ceasuri în vila aceasta din împrejurimile capitalei, unde venise împreună cu Fata (umerii bronzaţi), fiica Regelui măselelor cu curent alternativ, să continue, în apartamentele ei dintr-o aripă retrasă a clădirii, dezbaterea aprinsă asupra calităţilor relative a două noi mărci de răcoritoare lansate de cîteva zile. Pătrunsese în vilă cu dibăcia profesională pe care o mai folosise în cîteva împrejurări anterioare, înşelînd vigilenţa corpului de gardă. La un moment dat, nu multă vreme în urma panei de curent, simţise un miros neobişnuit plutind în atmosfera încăperii (era gazul soporific al celor-mai-bune-grenade-plastice etc.), dar îl pusese pe seama noilor răcoritoare, cărora încă nu izbutise să le determine apartenenţa chimică. Observase cu oarecare uimire că Fata-cu-cei-mai etc. adormise surprinzător de repede, cu atît mai surprinzător cu cît ea nu făcuse decît să deguste cele două preparate. Rămas singur şi presimţind că va fi victima unei depresiuni morale imediate, plecă în căutarea proviziei de răcoritoare vechi (de cel puţin 80 de ani), aduse prin contrabandă din Lumea Veche. Ajuns în aripa afectată apartamentelor Regelui-dinţilor-**hi-fi** [1], simţi cum oboseala experienţei de curînd terminată se risipeşte la iuţeală. Cît pe-aci să se-mpiedice de un corp căzut într-un coridor pustiu. Era un membru al corpului de pază. „Probabil a făcut o experienţă mai amănunţită",

[1] **High Fidelity**: „înaltă fidelitate", obligatorie molarilor radioreceptori **(N.a.)**.

îi trecu prin minte. Și-și continuă investigația. La al patrulea corp întîlnit începu să se întrebe ce caracter a avut materialul folosit pentru această experiență atît de concludentă și cu rezultate atît de categorice. Faptul începu să i se pară cu atît mai suspect cu cît, auzind un murmur de glasuri în holul de la parter, privi în jos și văzu niște inși cu măști de gaze stînd în fața ușilor de la odăile ce dădeau în hol. Flerul reportericesc îl înștiință că treaba avea toate șansele să fie cel puțin curioasă. Și, în ciuda blazării omului sătul să tot scrie despre crime misterioase, divorțuri scandaloase, afaceri veroase etc., se întinse, deplin lucid și atent, pe burtă, așteptînd să vadă ce se va întîmpla. Își dădu seama că oamenii adormiți pe care-i întîlnise pe coridoare fuseseră narcotizați cu vreun gaz, al cărui miros îl simțise și el. După un timp, cei de jos își scoaseră măștile și Reporterul-care-și-bagă-nasul-unde-nu-i-fierbe-oala constată, cu ajutorul pomenitului nas, că mirosul acela ciudat dispăruse. În hol se deschise una dintre uși, și în cadrul ei apărură două personaje de marcă[1], bine cunoscute gazetarului. „Suspectă afacere", se gîndi acesta. „Atac cu gaze. Regele-celor-mai-durabili (zăcăminte, sonde, mase plastice etc.) și Șeful-celor-mai-economice (dinamită, răpiri, incendii etc.) împreună. În timp ce Regele-celor-mai-naturali (curent continuu și alternativ, unde de joasă și înaltă frecvență) este absent. Interesant. Demn de urmărit pista". Și Reporterul se hotărî să nu dea încă publicității această știre, care ar fi avut un efect considerabil asupra contribuabililor. Va urmări pentru propria plăcere de curios care-și-bagă-nasul-unde-nu-i-fierbe-oala această afacere, ce promitea să fie rodnică în surprize. Cînd cele două duzini dintre cei mai buni oameni ai Șefului părăsiră teatrul acțiunii, Reporterul se luă după ei și, la adăpostul complice al întunericului, se strecură prin parc, cu iscusința omului care cunoaște locurile favorabile, pentru că le-a mai bătut și-n alte împrejurări, și ajunse, ferit de priviri, pitindu-se după tufișuri, în dreptul celor doi specialiști. Aceștia se

[1] Adică de **trade mark** — marca depusă, comercială **(N.a.)**.

îndreptau liniştiţi, ca oamenii care n-au de ce se grăbi, spre locul unde-şi parcaseră maşinile. Prinse, cu urechea exersată la indiscreţii, cîteva crîmpeie din discuţia celor doi, care păşeau la oarecare distanţă înaintea oamenilor lor.

— Pricepi, Şefule, spunea Regele, bătrînul bandit pregăteşte o lansare „bombă". E clar că urmăreşte să ne sufle ceva, dar naiba ştie ce.

— Mai avem la dispoziţie o săptămînă... aşa reiese din documente. Dacă l-am „ajuta" să „amîne" puţintel data?

— Nu cred că se poate. Într-o asemenea afacere, bătrînul rechin, îl cunosc bine, şi-a luat toate măsurile de precauţie...

— Dar expediţia noastră de astă-seară...

— Îmi cam vine să cred că nu socoteşte atît de importante documentele pe care le-am descoperit. Au, probabil, mai mult un interes, cum naiba-i zice, sintetic... nu... „ştiinţific". El şi ştiinţa. Grozavă glumă! Dacă era vorba de ceva serios — registre contabile, capital investit, mă rog, ceva financiar — instala în **safe** un sistem de distrugere automată. Da, da, cred că nu în **safe**-ul ăsta se află secretul. Oricum, trebuie să ne grăbim să...

În această clipă, cel mai inoportun arbore pe care-l întîlnise vreodată în viaţa lui intră într-o viguroasă coliziune cu nasul Reporterului. Cele cîteva minute necesare să se reculeagă după această contondentă cunoştinţă cu neatentul gentleman vegetal se dovediră suficiente pentru apariţia, creşterea şi regretabila dezvoltare a unui cucui, cît şi pentru pierderea unui timp preţios. Cei doi, urmaţi de plutonul celor-mai-ai-Şefului-celor-mai, părăsiseră aceste locuri atît de ospitaliere pentru unii şi atît de ostile faţă de alţii. Reporterul-care-şi-bagă-nasul-unde-nu-i-fierbe-oala se-ntoarse la vilă să-şi răcorească proeminenţa facială traumatizată şi să vadă în ce stare se mai află bronzul de pe umerii Fetei.

Regele-dinţilor-de-mare-voltaj nu păru prea descumpănit de spargere (chiar şi de pe caninii sintetici sare cîteodată smalţul), dar convocă de urgenţă în cabinetul său două persoane: pe Secretarul-particular-poliglot-li-

cențiat-și-om-de-lume și pe Savantul-plin-de-idei-geniale-periculoase.

— Domnilor, pușlamaua aceia bătrînă de găzar, vînzător-ambulant-de-ciorapi-cîrpiți (sînt sigur că el și nu altcineva a pus la cale spargerea), ne silește să schimbăm data lansării. Dacă mai așteptăm pînă la sfîrșitul săptămînii, societatea rivală, pe care, după cum știți, o finanțează în mare secret, e capabilă să lanseze și ea o rachetă, numai din spirit de concurență. Asta n-ar fi nimic, dar în stadiul actual al lucrurilor riscăm să se afle scopul real al explorării noastre... „științifice"...

— Nu cred că vom putea totuși scurta perioada de încărcare, mormăi Savantul-plin-de-idei-geniale-periculoase.

— Sîntem nevoiți, domnilor, sîntem nevoiți. Interesele, pardon de expresie, „științei" ne cer un efort suplimentar. Propun ca mîine...

— Mîine în nici un caz nu. Rampa de lansare nu e încă pusă la punct. Mi-ar trebui cel puțin trei zile.

— Și pe urmă declanșarea ofensivei publicitare era programată pentru poimîine abia, îngînă Secretarul-p.-p.-l.-și-o.-de-l.

— Nu, conchise Regele. În astă-seară — ofensiva publicitară. Mîine — rampa. Poimîine dimineață — lansarea. Triplați echipele de încărcare. Triplați plățile. Triplați paza. Triplați totul. Rezultatele se vor tripla, vă asigur. Va fi o adevărată explozie..., își îngădui să zîmbească Regele, satisfăcut de calamburul subtil pe care ceilalți doi îl gustară fiecare în felul său. Mai bine zis ceilalți trei (cu toate că al treilea, Reporterul, nu-l gustă de loc, simțind un triplu fior răcoritor străbătîndu-i spinarea). Risca imens, nu numai o entorsă a gîtului, în poziția incomodă în care se afla, ci mult mai mult dacă-l descoperea garda, vigilentă acum și decisă să fie zeloasă. Înțelesese că secretul e aici, la vilă, nu în posesia spărgătorilor plecați. N-o trezise numai pe Fată, ci și curiozitatea ei și le determinase pe-amîndouă să-l ajute. În timp ce Regele și garda făceau o inspecție a vilei, după convocarea secretarului și a savantului, Reporterul-care-și-bagă-nasul se strecurase în armura milaneză din biroul regal. Spera, și speranțele nu-i fuseseră înșelate,

că acolo se vor discuta secretele. Triplul fior se datora unei triple cauze: calamburul regal, răceala armurii și dezgustul ce i-l pricinuia vederea răcoritoarelor cu care cei trei își limpezeau gîndurile. Dezgust față de inechitățile destinului: unii beau și alții se uită. Se uită și nu pot vedea nimic din cauza desei rețele a vizierei lăsate. „Am spus întotdeauna că țesăturile milaneze nu sînt bune de nimic. Și, în general, războaiele astea menționate în manuale erau făcute la-ntîmplare. Se duceau orbește...". Înțepenise în armură și avea impresia că zvîcnetul pulsului punea în vibrație tinichelele cizelate, care făceau, probabil, un zgomot asurzitor. Numai preocuparea intensă a celor trei putea să le atrofieze, în asemenea hal, auzul. Din fericire, tija subțire și lungă de oțel ce susținea armura pe postament îi permitea să stea rezemat într-un fel. „Ca pe-un scaun înalt de bar..." În sfîrșit, cei trei părăsiră încăperea, și Reporterul încercă să iasă fără zgomot și cît putea de repede din „fracul de fier", cum îl blestema în gînd. Cu viclenii și abilități de vînător în junglă reuși să se strecoare în portbagajul mașinii savantului. „Tristă predestinare. Din armură, unde-nțepenise în picioare, în portbagaj, unde se va anchiloza chircit!" Dar n-avea încotro. Savantul pleca de la vilă peste un ceas — cît îi trebuise să facă o baie și să ia o gustare cu Regele și secretarul. Se ducea direct la cosmodrom, și asta era singura șansă pe care-o mai avea Reporterul să pătrundă prin cele trei cordoane de pază. Acolo o să vadă el cum o să se descurce.

•

Uriașul platou de beton, luminat **a giorno** de proiectoare puternice, forfotea, cuprins de febra activității. Abia se dăduse jos, pe nevăzute, din portbagaj și schițase cîteva mișcări gimnastice spre a se dezmorți, că un supraveghetor enervat îl îmbrînci spre un grup de oameni: „Mișcă, fiule, pune-ți salopeta și nu căsca gura. Pîn' la ziuă trebuie să-ncărcați totul". Primise o salopetă, ca și ceilalți, și acuma încărca în niște furgonete electrice mari cuburi învelite într-un strat izolator plastic. Lucra alături de-un ins mai vîrstnic, tăcut și iute-n mișcări. După o vreme avu o clipă de răgaz să se uite

spre rampa luminată puternic. Un fel de zgîrie-nori strălucitor, metalic, un fel de havană **Coronas**[1] ca-ntr-o reclamă de coşmar pentru giganţi, se ridica vertical, încorsetat într-o reţea de schele. Sus, foarte sus, un proiector, ce părea o stea indiferentă, marca vîrful rachetei probabil. Sub această lumină, la oarecare distanţă dedesubt, în tot cazul la o mare înălţime faţă de sol, peretele vertical avea o deschizătură prin care braţele metalice a două macarale introduceau nişte cutii cilindrice, oblonge. „Probabil tot încărcătură" — se gîndi. Şi aşteptă să se întoarcă muncitorul în etate plecat cu electrofurgoneta la baza rampei. Nu îndrăznea să se arate prea curios, de teamă să nu pară novice în treburile astea. Sondă timid: „Încărcătură mare. Şi sus şi jos. Combustibil pentru o călătorie lungă..." Şi tăcu. Muncitorul îl privi, nu spuse nimic şi în clipa cînd se sui pe furgonetă se-ntoarse către el:

— Ai mai lucrat la rachete, prietene? Parcă nu-mi vine să cred. Combustibilul se depozitează, de obicei, mai jos. Şi cel pentru pornire şi cel pentru cursă. În nici un caz acolo, sus.

Şi furgoneta porni.

Reporterul rămase cam perplex. Nu ştia ce să-nţeleagă din cuvintele muncitorului. E drept că nu prea se pricepea la rachete. Ba, ca să fie sincer, habar n-avea ce şi cum. Asistase, într-adevăr, în calitatea lui de ziarist, la două lansări. Vorba vine, lansări. Prima dată nu văzuse nimic din cauza busculadei provocate în adăpostul antişoc, situat la mare depărtare de rampa de lansare, pe care racheta făcuse explozie înainte să se desprindă de sol. A doua oară, după cîteva luni, apucase să vadă nava cosmică ridicîndu-se-ncet de la pămînt, ca un fel de balon scăpat din mînă. Cînd să se asocieze şi el aplauzelor abia începute, vîrful proiectilului cosmic se aplecase spre pămînt şi nava intrase în ordinea obştească a suratelor care-o precedaseră întru deces. De-atunci devenise sceptic şi încetase să se mai intereseze de o problemă ce părea sortită, în ţara lui, unui eşec permanent.

---

[1] Celebru **trade mark** al unei ţigări de foi cu formă aerodinamică **(N.a.)**.

— Acolo, sus, se transportă ceva special, adăugă muncitorul în timp ce încărcau din nou furgoneta. Dacă vrei, fă dumneata drumul următor şi, după ce treci de turnul cu proiectoare şi te apropii de baza rampei, la combustibil, ai să vezi lucruri interesante.

„Cumsecade om" — își spuse Reporterul și se sui în furgonetă. După ce depăși turnul cu proiectoare, văzu în stînga un fel de lungă promenadă, puternic luminată de fasciculele reflectoarelor, pe care circulau furgonete teledirijate. Cele încărcate, cu cîte două recipiente cilindrice, lunguieţe, cenuşii ieşeau dintr-o cazemată aflată la capătul acestei piste luminoase. Ajunse la baza rampei, dincolo de locul de descărcare a furgonetelor electrice dirijate de oameni, pătrundeau, una cîte una, într-o cuşcă metalică. Supravegheate de cîțiva inși în costume de protecţie ciudate (combinezoane complete, albe, căşti transparente ca nişte clopote mari de scafandru), furgonetele teledirijate urcau cu un lift pînă la orificiul de lîngă vîrful rachetei. Acolo, braţul macaralei, automat şi el, desigur, fiindcă nu părea să se vadă pe undeva vreun om, le descărca în rachetă. Liftul cobora cu iuțeală, telefurgoneta se depărta, în vreme ce alta încărcată îi lua locul.

— Sus e ultima treaptă. Acolo sînt numai aparatele, zîmbi muncitorul cînd Reporterul reveni din cursă. De data asta trebuie să fie nişte aparate secrete şi complicate. Şi, oricum, tare numeroase. Nu înţeleg însă de ce le socotesc aşa de periculoase, încît îşi iau atîtea precauţii. Costume de protecţie antiradioactive, transport teledirijat...

Reporterul ciuli urechile. „Radioactivitate? Adică elemente radioactive. Atomi. Ăsta să fie combustibilul? Şi-atunci ei ce-ncarcă? Nu. Ei transportă combustibilul. Acolo, sus, doar i-a spus muncitorul, nu se pune combustibil. Acolo e ultima treaptă, containerul cu aparate. Pentru explorarea ştiinţifică."

— Parc-ar vrea s-o trimită-n Lună, comentă celălalt. Lucrez de mulţi ani aici şi n-am văzut niciodată atîta rezervă de combustibil. Ar fi de ajuns pentru patru rachete.

În zori încărcarea se terminase. Echipele plecaseră. Reporterul părăsise şi el cosmodromul. Mare lucru nu aflase. În orice caz nu mai ştia cum să se-ascundă acuma, ziua, şi oricum mîine, la lansare, va căuta să fie de faţă. În calitate de ziarist. Tot sceptic rămăsese, dar cu un reviriment de curiozitate. Era frînt de oboseală, trebuia să treacă şi pe la ziar şi voia să se-ntîlnească şi cu Fata, care poate mai aflase ceva.

•

Cînd ajunse-n oraş campania publicitară era în toi. Reclame uriaşe anunţau lumii „lansarea colosalisimei nave cosmice **Gigant 1**, cea mai puternică rachetă de pînă acum, care va porni spre Lună în vederea unei ample cercetări ştiinţifice menite să îmbogăţească în mod incontestabil tezaurul de cunoştinţe al omenirii. Dovadă a spiritului de iniţiativă ce domneşte în lumea noastră ştiinţifică, ilustrare a modului de viaţă care permite libera dezvoltare a inteligenţei practice şi creatoare a individului etc."

Sloganurile obişnuite în astfel de ocazii. Numai „Noul Surîs", ziarul finanţat de concernul dinţilor falşi, strecura la sfîrşitul pălăvrăgelii (aceeaşi, cu mici variaţiuni stilistice, în toate publicaţiile de mare tiraj) o frază misterioasă despre o „îndrăzneaţă şi **primă** experienţă de acest fel, unică în felul ei, o experienţă-surpriză, al cărei caracter va fi dezvăluit în momentul imediat următor lansării, experienţă menită să umple toate cercurile ştiinţifice, mai ales cele rivale, de stupoare".

•

Fata nu aflase nimic de la părintele ei. Toată dibăcia pe care-o pusese în interogare se dovedise neputincioasă, stăvilită fiind, dacă ne putem exprima astfel, de zîmbetul ştirb al Regelui-celor-mai-naturali etc. (Ca indiscreţie picantă pentru amatorii de curiozităţi, sîntem în măsură a-i informa că regala gură ştirbă folosea drept reclamă pentru firmă, la coloana „înainte", iar superba dantură, într-adevăr naturală, a fetei, la coloana „după".) Reporterul nu făcuse nici un efort ca el să fie cel trimis de ziar pe cosmodrom în ziua lansării. Nu

degeaba lucra la Ziarul-cel-mai-exact-şi-la-timp-informat: se ştia de idila cu Fata şi se punea mare preţ pe această relaţie, datorită căreia s-ar fi putut scoate ştiri senzaţionale despre dinţi, rachete şi alte întreprinderi similare. Pe scurt, în dimineaţa lansării, în adăpostul-tribună, situat la o respectabilă distanţă de rampă, printre cele cîteva zeci de privilegiaţi, îmbrăcat într-un costum de protecţie împotriva radiaţiilor, se afla Reporterul, aşezat lîngă Fata-cu-cei-mai-rotunzi-umeri-protejaţi. Radioul, televiziunea, casele cinematografice, ziarele erau prezente. Pe un ecran translucid, agenţiile de publicitate retransmiteau textul reclamelor consacrate lansării. Reporterul le urmărea cu un ochi distrat, enervat puţin de zumzăitul de voci din căştile receptoare ale clopotului plastic ce-i ţinea loc de pălărie:

Milioanele de proprietari ai dinţilor „Fildesh" (garnituri complete pentru toate vîrstele, în culori plăcut pastelate, la preţuri accesibile, forme şi mărimi variate pentru spectacole de music-hall şi pentru conferinţe de presă, pentru nunţi şi pentru matchuri amicale de catch, pentru recepţii oficiale şi pentru întîlniri galante, sortimente care satisfac orice exigenţă — consultaţi catalogul gratuit şi, în schimbul unei taxe mici, pe doctorii noştri specialişti), milioane de proprietari ai zîmbetului „Fildesh" vor saluta cu un zîmbet unanim plecarea lui Gigant 1, sonda cerului, amicul Lunii!

Per amica silentia lunae!

Savanţi! Profesori! Studenţi! Vreţi să aflaţi unul dintre secretele succesului cercetărilor în domeniul cosmic? Contra unei sume echivalente cu preţul a două pachete de ţigări puteţi deveni proprietarii unei perechi de „Selenic", noul tip de bretele magnetice, antişoc, garanţia suspensiei perfecte, cu adaptare automată la orice ritm de deplasare. Favorizează digestia şi creează buna dispoziţie sufletească în orice împrejurare. Psihologii diplomaţi afectaţi serviciilor noastre vă explică în mod ştiinţific ce modificări pot surveni în evoluţia caracterului dv. Savantul-plin-de-idei-geniale[1] a declarat: „Sînt singurele pe care le port!" Cu prilejul lansării lui *Gigant 1*, în care aparatajul magnetic este bazat pe acelaşi sistem de reglare automată ca şi produsul „Selenic", mari reduceri de preţuri. Folosiţi-le cu încredere. Apără inima de emoţii!

---

[1] ...şi-periculoase (N. a.).

Fraţi şi surori ai adevăratei biserici! Progres şi dumnezeire! Ştiinţă şi credinţă! „Apostolii mîntuirii din ceasul al 11-lea" vă roagă să binevoiţi a nu uita de cele sufleteşti. Da, fraţii mei, păcatele noastre sînt grele, dar avem posibilitatea să le răscumpărăm la preţuri moderate, accesibile tuturor iubitorilor de dumnezeu! Sucursalele noastre autorizate „Suliţa divină" au pus în vînzare un nou stoc de acţiuni **Gigant 1,** emisarul nostru în empireu! Mai valoroase decît indulgenţele evului mediu! Biletele noastre de participare la redempţiune aduc tantieme impresionante ce pot fi investite în alte participaţii asemănătoare menite să ne mîntuie cu certitudine! Feriţi-vă de contrafaceri! Semnul nostru este suliţa! O suliţă goală! Falşii apostoli ai sectei de pungaşi care îşi atribuie cu obrăznicie mîntuirea în ceasul al 11-lea şi 3/4 (Ruşine! De trei ori ruşine!) au lansat o emisiune de acţiuni cu semnul **suliţa cu burete.** Atenţiune! Nu aceasta este calea mîntuirii! Jos buretele înşelător cu care vor să vă otrăvească! E plin de venin! Suliţa goală! **Gigant 1** are forma unei suliţe!

In hoc signo vinces. Amen!

„Mă rad numai cu ele" — a declarat Şeful corpului de pază al cosmodromului de pe care pleacă Gigant 1. **E vorba de noul nostru tip de lame lansat acum cîteva zile în cinstea plecării spre Lună a lui** Gigant 1. **Nu uitaţi „Cap Cosmical" rade impecabil, implacabil, imbatabil, infailibil. În ziua lansării, mari reduceri de preţuri!**

Noul creion pneumatic Gigant 1, *de dimensiuni reduse; mai mic decît o ţigaretă obişnuită; poate fi purtat în orice împrejurare. Cu adaptor deflagrant poate folosi şi ca browning pînă la 15 m! Eficace! Irezistibil! Pentru doamne, modele cu ruj (la celălalt capăt). Nu uitaţi,* Gigant 1: *Aparatul viitorului. Manipulare simplă. Creion, ruj, browning! (La cerere se poate modifica şi ca seringă.)*

Şi aşa mai bine de două ore. Lansarea întîrzia nu se ştie din ce cauze. Societăţile de televiziune îndemnau publicul să urmărească pe ecrane (în culori, stereo, panoramic şi relief) operaţiunile de lansare, cît şi de-

clarația-surpriză a Regelui-celor-mai, declarație ce urma să fie făcută imediat după desprinderea de sol a rachetei.

„În exclusivitate **pentru** Ecranul albastru! **Singura societate care a obținut autorizația transmisiei complete. Două dintre camerele noastre video se află în sala cu mesele de telecomandă a navei! Urmăriți zborul numai pe** Ecranul albastru." **„În exclusivitate pentru** Catodul morții la domiciliu..." **„În exclusivitate pentru** Ecranul verde..." **„În exclusivitate pentru** Ecranul portoc..." **„În exclusivitate pentru** Ecr..." **„În exclusivitate pen..." „În exclusivitate..." etc.**

În fine, în căștile asistenței se auzi vocea morocănoasă a crainicului cosmodromului.

— Ora: G.M.T... Rampa: 6. Nava: **Gigant 1**. Direcția: Lună. Scopul lansării: cercetări științifice. Coordonate: polar..., axial..., meridian...

Pe unul dintre ecranele stației de televiziune a cosmodromului apăru rampa 6 și sclipirea orbitoare a navei. Pe alt ecran se putea vedea sala cu mesele de telecomandă, în jurul cărora stăteau nemișcați, atenți, asistenții științifici ai Savantului. Crainicul reluă:

— Dăm legătura cu sala de telecomandă.

În căști și în difuzoare se auzi glasul puțin obosit, puțin strident al Savantului:

— Atențiune. Sincron: 5..., 4..., 3..., 2..., 1..., zero. Contact.

Cu un urlet amenințător, prelungit, încrîncenînd spinările participanților, **Gigant 1** se urni scrîșnind, pufnind un cumplit nour de fum și pulberi, și porni să alunece în sus, accelerîndu-și din ce în ce viteza.

După cîteva clipe de liniște, izbucniră glasurile ațîțate ale celor de față. Un zgomot asurzitor, parcă la fel de asurzitor ca al deflagrației carburanților de pornire, umplu sala din adăpostul-tribună. Camera video urmări cîteva secunde racheta care dispăru în înălțime, apoi consacră sălii de telecomandă amîndouă ecranele. Pe fondul acesteia apăru în prim-plan fața cu zîmbetul știrb destins al Regelui-celor-mai-naturali, care-și începu declarația:

„Doamnelor și domnilor, prieteni,

A sosit clipa solemnă în care putem anunța fantastica știre menită să dea științei noastre locul de frunte

ce i se cuvine în lume. **Gigant 1** nu este o simplă rachetă-sondă. Mărimea ei impresionantă, nemaiîntîlnită la nici una dintre rachetele noastre de pînă acum, a uimit probabil pe mulţi. Scopul lui **Gigant 1** este un scop măreţ: ştiinţific şi practic, punînd cuceririle ştiinţei în slujba progresului economic al naţiunii. **Gigant 1** va explora Luna! Au mai făcut-o şi alţii, veţi spune. Dar nu ca noi! Noi vom face analiza spectroscopică a prafului selenar şi vom putea calcula cu precizie compoziţia fizică şi chimică a straturilor lunare. Pentru ca experienţa să poată fi făcută în bune condiţiuni şi să indice exact cantitatea şi calitatea bogăţiilor minerale ale acestui astru stins, am luat o îndrăzneaţă iniţiativă ştiinţifică, sortită să aibă urmări incalculabile. Dacă, aşa cum bănuim, speranţele nu ne vor fi înşelate, şi Luna posedă mari rezerve minerale, vom lansa una dintre cele mai grandioase întreprinderi de exploatare a acestor bogăţii ale nimănui. Rachete şi staţii-robot vor aseleniza şi vor trece la exploatarea propriu-zisă, extensivă, a bogăţiilor, revenind pe Pămînt încărcate ca nişte Moşi Crăciuni prosperi. În cîteva ore, pe suprafaţa Lunii se va ridica o uriaşă coloană de praf selenar ce va putea fi fotografiată şi analizată de pe Pămînt, cu ajutorul aparatelor noastre perfecţionate. Cum va fi realizat acest miracol ştiinţific? Nu prin aparatele aflate la bordul lui **Gigant 1**! **Gigant 1** nu are la bord decît aparatajul necesar teledirijării de pe sol! Datorită Savantului-plin-de-idei-geniale, savantul casei noastre, care-şi consacră în exclusivitate eforturile prosperităţii noastre şi a acţionarilor noştri, **Gigant 1** transportă la bord cea mai formidabilă încărcătură explozivă termonucleară pe care a cunoscut-o omenirea. Vom provoca pe Lună o explozie nucleară colosală, ce va produce coloana de pulberi selenare de care vă pomeneam..."

Pe chipurile celor de faţă se zugrăvi o intensă stupoare, un început de teamă admirativă faţă de pionierii îndrăzneţei şi periculoasei experienţe! „Evident, domnilor, pentru globul nostru această explozie nu prezintă nici un fel de pericol. Se vor găsi, desigur, adversari

care să pretindă că vom tulbura spațiul cosmic, legăturile radio și mai știu eu ce alte baliverne. Dar **Gigant 1** este un simbol al libertății, al descătușării minții și spiritului practic uman! Sîntem liberi să experimentăm unde și cum vrem în Cosmos! Cosmosul, care este astăzi deschis tuturor, va deveni în curînd al nostru, numai al nostru, îndrăzneții lui cuceritori, adevărații lui cuceritori, care pun știința în slujba progresului și a bunei stări economice..."

Zîmbetul Regelui se lățise acum pe tot ecranul, ce părea ciupit, pe alocuri, de molii. Știrbiturile danturii electrocutau pe spectatori cu triumful „științei" și al „progresului", posibile numai datorită modului de viață al lumii „libere"!

Și, dintr-o dată, într-un moment de tăcere al monarhului dinților naturali, falși, sintetici, electrici, se auzi distinct glasul Savantului, care, aflat în plan secund, întors cu spatele spre telespectatori, urmărea atent drumul navei cosmice pe care o dirija:

— Drace! Mii de...[1]! Îmi scapă! Îmi scapă! S-a dus! Și mugind furios: A scăpat din ghidaj!

Pe ecran zîmbetul se prefăcu în rînjet uluit, buzele se prăbușiră în știrbituri, apoi chipul dispăru, înlocuit de surîsul stereotip al unui crainic anunțînd: „O ușoară defecțiune tehnică, lesne remediabilă. Casa de lansare vă oferă un intermediu palpitant de **strip-tease** intitulat «Cosmicos-deflagrant». Își face debutul..."

Reporterul nu mai asculta. Se debarasase de costumul de protecție și, făcînd un semn Fetei, se strecură afară din sală, profitînd de învălmășeala produsă la auzul veștii. Nu anunțul numărului de **strip-tease**. Se depărtă grăbit, trecînd dintr-un coridor într-altul, și pătrunse, urmat de Fată, în sala de telecomandă. Aicea consternarea se transformase într-o indescriptibilă agitație inutilă. Regele părea zdrobit. Asistenții științifici, laboranții, colaboratorii comentau, zguduiți, accidentul. Mașinile electronice de calcul, înnebunite de spaimă, dădeau fișe cu rezultate contradictorii. Savantul mormăia

---

[1] Decența ne împiedică să transcriem exact cuvintele rostite de Savantul-plin-de-idei-geniale-periculoase! **(N.a.)**

furios şi, cu o viteză uluitoare, acoperea cu socoteli zeci de foi albe.

— Nu-nţeleg! Nu-nţeleg! Calculele erau precise! M-au grăbit! Din cauza concurenţei... Plus de corecţie 17... Abatere orbitală k25! Dacă mă lăsau măcar o zi în plus! Şi doar i-am spus şi i-am repetat... Unghi magnetic...

Reporterul se apropie de Regele abătut:

— Ce se poate face? Există vreun pericol?

Regele păru că-şi scutură amorţeala eşecului financiar şi răspunse maşinal:

— Nu ştiu! Apoi, privindu-l cu atenţie, adăugă: Cine eşti dumneata? şi prin ochi îi trecu o sclipire ce nu prevestea nimic bun. Cum ai ajuns aici? Cine ţi-a dat voie?

Fata îşi riscă umerii, apropiindu-se de pericolul patern, şi interveni eroic:

— Logodnicul meu, papa! Reporterul celui-mai-exact-şi...

Regele sări electrizat în picioare.

— Publicul... presa... Nici o vorbă... Daţi asigurări... De altfel, savantul nostru...

Apoi se apropie de Savant.

— Ce-i de făcut? Globul este ameninţat? Probabil că se va pierde în spaţiul cosmic... Poţi să reiei comenzile?

— Eroare, domnilor, rosti cu ton profesional Savantul. O navă cosmică scăpată din telecomenzi nu mai poate fi recuperată. Orice încercare este zadarnică. Mai ales în cazul lui **Gigant 1,** al cărui aparataj este, în fond, simplificat, deoarece nu eram interesaţi de recuperarea vreunei capsule cu aparate. Totul era destinat exploziei şi transportării explozibilului nuclear la ţintă.

Aparatele de control arată că a ieşit din comenzi la două minute de la lansare. La prima viteză cosmică pe care-o atinsese, accidentul s-a produs în spaţiul cosmic nu prea departe de limita superioară a atmosferei. În acest moment, **Gigant 1** a devenit un satelit artificial al Pămîntului. Cea mai optimistă estimaţie nu-i poate da mai mult de trei luni de rotaţie pe orbita

eliptică pe care se deplasează acum. În tot acest timp se va apropia din ce în ce mai mult de Pămînt și va pătrunde în straturile dense ale atmosferei, unde, datorită frecării și încălzirii, s-ar putea produce explozia care ar infecta atmosfera terestră. Dacă nu explodează sus, atunci urmează catastrofa terestră. Marea cantitate de explozibil termonuclear de la bord e suficientă să distrugă complet un teritoriu de suprafața unei țări mici. Unde va cădea nava? Nu pot prevedea. Să sperăm că într-un ocean...

O tăcere mormîntală (e cazul s-o numim așa) se așternu în sala telecomenzilor.

Regele bîigui:

— Să sperăm că nu la noi... că nu în preajma noastră...

Fata se cutremură și cei mai rotunzi umeri bronzați se-nfiorară.

Reporterul simți ca niciodată imperioasa nevoie a reconfortantelor răcoritoare. Cu glasul uscat de emoție spuse:

— Și nu există nici un mijloc să evităm catastrofa?

Savantul clipi de cîteva ori, ezită, apoi spuse cu un ton detașat, privind în altă parte:

— Unul singur. Dar nu știu dacă în stadiul actual al cercetărilor noastre sîntem în stare să-l aplicăm. Ne-ar trebui mai bine de un an de zile să-l punem la punct: o altă rachetă teledirijată pe orbita calculată a lui **Gigant 1.** Ajunsă în apropierea lui **Gigant,** racheta se autodirijează spre navă și, ciocnind-o, produce explozia în spațiul cosmic.

— Și nu e nimeni în stare de asemenea performanță? se auzi glasul anxios al Fetei.

— Ba da, murmură Savantul. Ceilalți... Primii cuceritori ai Cosmosului. Dar nu le putem cere concursul. Dacă facem așa ceva, ne autotorpilăm. Recunoaștem implicit că știința și tehnica noastră sînt inferioare.

— Fără discuție, nu! întări Regele dinților. E o chestiune de prestigiu politic. Nu ne putem permite. E în joc onoarea noastră națională. Să ne rugăm Domnului să nu cadă la noi. Poate pică-n ocean sau (rînji

el cu glas scăzut) la ei... Vom avea chiar şi o scuză. Condoleanţe etc. Plătim pagubele... Ce vreţi, vom spune. Riscurile experienţelor ştiinţifice contemporane destinate să îmbunătăţească nivelul de trai al popoarelor ş.a.m.d.

Reporterul simţi că-l apucă ameţeala. „Regele era cinic, imbecil inconştient, monstru iresponsabil? Sau toate la un loc? Ce dracu'! El, Reporterul, nu-i iubea cine ştie ce pe ceilalţi, dar îi stima. Le făcuse chiar şi-o vizită acum cîţiva ani. Erau oameni obişnuiţi, cumsecade, muncitori, aşa ca toată lumea, ca şi cetăţenii de rînd de la noi. Îşi vedeau de-ale lor, construiau, iubeau, defrişau păduri, se duceau la spectacole, petreceau cu amicii, se supărau, mureau ca şi alţii, nu dispreţuiau un păhărel, cu alte cuvinte: oameni normali. Şi să le pice o asemenea năpastă pe cap. Moartea nucleară. Repetarea crimei petrecute în Extremul Orient? Şi aici nu-n-căpea nici o scuză. Numai inconştienţa dementă a Savantului finanţat. Parcelarea Lunii. Exploatarea selenară extensivă! Prostii! Profituri cu orice preţ! Reclamă!"

Şi rosti cu glas puternic:

— Trebuie să spunem, de data asta, adevărul! Trebuie să le cerem ajutorul! N-avem nimica de pierdut! Prestigiu politic? Dar nu vă daţi seama că, vrînd-nevrînd, participăm şi noi la loteria morţii? Riscurile sînt egale pentru toţi. Şi răspunderea în faţa umanităţii? Oamenii există, totuşi. Nu-i iubesc prea mult, dar fac şi eu parte dintre ei. Şi nu ţiu să mor stupid din vina unor inconştienţi...

Porni grăbit spre uşă.

— Opriţi-l! strigă Regele. Cîţiva oameni îl imobilizară pe Reporter.

— E nebun! urmă capul neîncoronat al coroanelor dentare. Spaima îl face să nu-şi mai dea seama ce spune. Să pactizăm cu ei! Imposibil. Dacă n-ai fi logodnicul fetei, te-aş da pe mîna Comisiei. Activitate de propagandă contra intereselor noastre vitale. Interesele noastre vitale primează, domnilor. Noi nu ne speriem

de moarte. Şansele sînt împărţite, şi de partea noastră este Dumnezeu.

— Care îi apără pe cei slabi cu duhul! comentă ironic Reporterul.

— Tinere, eşti neserios. Te voi sechestra pentru că-mi eşti simpatic şi văd că nici fiicei mele nu-i eşti indiferent.

Şi întorcîndu-se către Secretarul poliglot:

— Notează. Informaţie oficială pentru toate ziarele. Ediţii speciale. Aprobarea oficialităţilor o capăt sigur într-o jumătate de ceas. Nu se va opune nimeni şi (zîmbind ştirb) chiar dacă, prin absurd, ar fi posibilă o tentativă de opoziţie, există mijloace infailibile... Sîntem o societate bine organizată, şi asta se va trece la capitolul cheltuieli suplimentare...

Deci:

„Nava cosmică ştiinţifică **Gigant 1,** cu destinaţia Lună, a scăpat din telecomenzile terestre la două minute de la lansare. Din primele cercetări făcute se bănuieşte că de această defecţiune nu sînt străini adversarii noştri politici, care au făcut-o să devieze prin puternica magnetizare a unei zone atmosferice, prin care..."

— Ce nevoie avem să explicăm cu argumente politice eşecul nostru în afacerea asta? întrerupse Savantul. Şi pe urmă ei n-au nici o vină. Ştiu bine că toată vina o poartă graba de a lansa cu cîteva zile mai devreme. Nici n-ar fi putut să ne influenţeze ghidajul. Şi ce interes aveau? Nu ştiau că **Gigant 1** e destinat unei explozii nucleare.

— Dumneata să nu te amesteci! Ai greşit şi, în loc să fii mulţumit că-ţi declin responsabilitatea, a dumitale şi-a oamenilor dumitale, care-aţi dat dovadă de incapacitate notorie, intervii cu argumente ridicole.

— Bine, dar este inexact, ştiinţific vorbind...

— „Ştiinţific vorbind", **Gigant 1** trebuia să explodeze în Lună, nu pe Pămînt, cum se va-ntîmpla.

Aşadar, urmez:

„Datorită acestui sabotaj, pe care-l putem taxa de piraterie cosmică, **Gigant 1** nu-şi va ajunge ţelul. To-

tuşi savanţii noştri au pornit la lucru pentru a preveni orice accidente posibile. În cîteva zile vor pune la punct un dispozitiv ce va permite devierea rachetei într-o zonă cosmică depărtată, unde va exploda fără pericol pentru globul terestru. Societatea noastră nu se va uita la uriaşele sacrificii materiale pe care le-a făcut pregătind lansarea lui **Gigant 1,** nici la cele pe care trebuie să le facă pentru a-l devia în Cosmos, deoarece principiile umanitare ce stau la baza modului nostru de viaţă ne dau forţa morală de a suporta orice prejudicii financiare în scopul salvării omenirii de la posibilitatea unui accident neprevăzut..."

*

Ziarele apărute peste cîteva ore publicau comunicatul (întărit cu declaraţii luate unor personalităţi financiare, artistice şi cîtorva profesori de liceu de mîna a doua), urmat de comentariile reţinute, dar favorabile, ale presei.

Ştirea se răspîndi în toată lumea şi, în ciuda asigurărilor din surse oficiale, oficioase, religioase, financiare etc., un vînt de panică începu să bîntuie unele regiuni ale globului pămîntesc.

O cenzură severă suspendase cele cîteva publicaţii ale asociaţiilor de luptători pentru pace şi ziarele organizaţiilor muncitoreşti, care încercaseră să arate publicului realitatea fără văluri, cerîndu-le tuturor savanţilor lumii să caute o soluţie rapidă de evitare a catastrofei.

În marile capitale, considerate încă de mulţi drept oraşe ale artelor, ale luminii, ale muzicii, ale distracţiilor etc., panica luase proporţii neaşteptate. Sinucideri, reclame, expoziţii de cimpanzei futurişti, orgii, hipnotism, licitaţii de mărfuri vechi la preţuri de lichidare, oficii divine, volume de versuri macabre, apariţii de secte religioase noi, spectacole de groază, crime pasionale, baruri devastate: acesta era bilanţul primelor zile.

Pe mai bine de a treia parte din glob însă, oamenii îşi vedeau de treabă, oarecum îngrijoraţi, exprimîndu-şi în adunări sobre revolta faţă de inconştienţa criminală a genocizilor contemporani, fiind siguri totuşi că dezas-

trul va putea fi evitat, savanţii din acea parte a lumii fiind în măsură, după cum o dovediseră succesele incontestabile şi fără precedent de pînă atunci, să rezolve rapid şi bine grava problemă.

Dejucînd planurile Regilor neîncoronaţi ai dinţilor, ciorapilor de lînă, accidentelor agreabile, rachetelor perfecte etc. din zona de umbră a lumii, în ciuda asprei cenzuri şi a vigilenţei poliţieneşti, cîteva apeluri către oameni ieşiseră printre gratiile închisorilor arhipline.

Un fel de literator dement îşi clama, între sughiţuri alcoolice şi reclame colorate proiectate pe cer, ideile funeste:

„Vino, moarte din Cosmos!
Coboară gigantic Unu,
Demiurg al distrugerii,
Compresor al eternităţii gri;
Soporific, iubită, beţie-a neantului,
Adu-ne pacea, cataclism universal!
Slavă genialei ştiinţe ce ni te dăruie,
Ofrandă a spaimei! Vom fi holocaust
Pe altarul acestui neo-Jehova
Gigantic, Unu, Indivizibil eon al...“

Şi aşa mai departe în acelaşi stil de apocalips, pe zeci de pagini mari, îndoliate.

Cifrele de afaceri creşteau într-o progresie fabuloasă.

Nou! Excepţional! Consumaţi ultima şi cea mai delicioasă mixtură: „Mortuar unu şi cel din urmă“. Ultimul cocktail al omenirii!

Nu ezitaţi! Nu e o sumă prea mare! Achiziţionaţi adăpostul nostru Antigigant: **durabil, confortabil, modern. Tip individual, pentru o pereche sau pentru familii numeroase. Instalarea cuprinsă în preţul de livrare. Aparate speciale amortizează explozia, transformînd suflul în zefir filtrat şi igienic.**

Reţineţi din vreme bilete, preţuri moderate, la ultima slujbă a Reverendului nostru ce va avea loc în ziua catastrofei în catedrala subterană amenajată pentru numai 3 000 de locuri! Tema predicii: „Este posibilă comuniunea în moarte?“ Loc de parcare pentru maşini. Ora catastrofei va fi anunţată la vreme!

Ultimul film al specialistului in suspens-*uri, celebrul autor a zeci de mii de crize cardiace în sălile obscure. Zguduitoare peliculă a catastrofei, turnată într-un timp record.*

Veridicitate, pasiune, groază, scene de masă, secvențe diabolice. Premieră de gală. Spectacole limitate. Albiri garantate ale părului, indiferent de colorantul folosit pentru nuanța naturală !

Și panica izbuti să străbată ușile inexpugnabile ale safe-urilor, să răstoarne parapetele valutare, să străpungă stratul izolant de acțiuni la purtător, să zdrobească tampoanele antișoc de cecuri barate, să spargă cazematele apărătorilor „libertății și drepturilor omului", să perforeze pereții de optimism obligatoriu ai Comisiei de cercetare.

Simțind că se apropie ceasul fatal, cînd nimic n-ar mai fi putut să-i păzească de forța nucleară dezlănțuită de ei înșiși, capabilă să li se-ntoarcă împotrivă, Regii neîncoronați și toată ierarhia de operetă a curții se hotărîră să apeleze la ajutorul „adversarilor".

Reporterul eliberat se năpustise pe aparatul telefonic, formînd numărul ziarului și începînd să dicteze apelul :

„Ne adresăm tuturor oamenilor dornici să vadă lumea cruțată de un înfiorător dezastru..."

Se întrerupse de la primele cuvinte pe care le auzi rostite în amplificatoarele aparatului de radio deschis.

„Retransmitem o știre senzațională difuzată de toate agențiile".

Sunetele rare, majestuoase, de clopot, semnalul vestit al postului de radio, precedară o voce baritonală, frumoasă, calmă, vocea aceea a Crainicului, cunoscută și iubită de cei care aveau urechi de auzit :

„Свотка. Космическая телеуправляемая ракета «Сапиенс 106» выполнила свою задачу, уничтожая космический корабль «Гигант 1» носитель ядерного заряда. Взрыв произошел на высоте 8 000 км, сегодня, в 12,00, по местному времени." [1]

---

[1] „Buletin de știri. Racheta cosmică «Sapiens 106», cu tele- și autocomandă și-a îndeplinit misiunea, distrugînd nava cosmică **Gigant 1** cu încărcătură nucleară. Explozia s-a petrecut la 8 000 km altitudine, astăzi, la ora 12,00, ora locală".

„Bulletin d'informations. La fusée cosmique «Sapiens 106», télé- et autocommandée a réalisé son programme, détruisant à une altitude de 8 000 km, l'engin cosmique *Gigant 1*, qui transportait une charge nucléaire. L'explosion s'est déclenchée, aujourd'hui, 12 heures, l'heure locale“.

„Letzte Nachrichten. Die Kosmische Rakete «Sapiens 106», mit Fern- und Selbststeuerung, hat ihre Aufgabe erfüllt und in 8 000 km Höhe das Raumschiff Gigant 1, **welches eine Kernladung...“**

New's bulletin. The cosmic rocket «Sapiens 106», tele- and selfguided, has accomplished his mission, destroying at 8 000 km altitude...“

Reporterul nu mai asculta. Lăsă încet receptorul în furcă şi ieşi printre oameni, pe care înţelegea că-ncepe să-i iubească.

RADU NOR

LUMINA VIE

Tșogori seamănă cu o insulă. O insulă pustie, înconjurată de oceanul norilor. Adesea ea se cufundă în acest ocean. Atunci o învăluie o pîclă alburie, prin care nu se străvede nici cerul, nici pămîntul. Cînd însă norii se destramă, te afli în fața unui miracol : ziua, bolta e nefiresc de albastră, iar noaptea, pe întinsul ei se aprind strălucitoare făcliile stelelor. Nicăieri lumina lor nu e atît de vie. Nicăieri ele nu ți se par atît de aproape...

Singură clădirea observatorului astronomic e săpată în stîncă : o încăpere mică peste care se boltește o cupolă străvezie. Mobilierul e practic și confortabil, instrumentele, în număr impresionant. Găsești aci totul, de la simpla lunetă și pînă la convertizorul electrono-optic cu infraroșii. O microcentrală atomică furnizează energia necesară aparatelor.

Doi oameni trăiesc aci. O dată la trei luni, cînd condițiile meteorologice o îngăduie, sosește un convertoplan și îi schimbă. E o viață monotonă, în care doar radioul aduce puțină variație.

Cei doi sînt tineri. Gordon Baxter din Detroit și Serghei Anosov din Krasnoiarsk nu au împreună nici 60 de ani. S-au scurs șaptezeci și cinci de zile de cînd sînt aici, șaptezeci și cinci de zile și șaptezeci și cinci de nopți. La Krasnoiarsk sau la Detroit, două luni și jumătate nu înseamnă cine știe ce. Aici însă, o zi e cît o lună, o lună cît un an, iar trei luni, o veșnicie.

Au devenit prieteni. Deși au firi diferite și un mod diametral opus de a privi viața.

Acum, Serghei doarme. Baxter veghează la aparate. Reglează orbitoscopul și notează observațiile într-un carnet. Prin liniștea camerei răsună fîșîitul caloronului, gazul care circulă între straturile cupolei, împiedicînd depunerea gheții.

Baxter întinde brațele și cască. Își aprinde o țigară și privește prin cupolă. Cerul e senin. La lumina palidă a stelelor,

celelalte creste ale munților Karakorum, mai scunde decît Tșogori, seamănă cu un straniu peisaj cosmic .

— Parcă aș fi pe Lună! mormăie Baxter cu țigara între buze. Sînt aproape sigur că aceste piscuri nu prea se deosebesc de cele de pe mohorîtul satelit al Pămîntului.

Și după altă privire prin cupolă :

— E al naibii de înalt muntele! Al doilea din lume. Nu se vede nimic decît cer, stînci și gheață. Uf...

— Ce ai, Gordon!? De ce te necăjești?

Glasul lui Anosov îl face pe Baxter să tresară.

— Ah, te-ai trezit? Este abia trei! Mai ai o oră...

— Am dormit destul. Îmi ajunge! Dacă vrei să te culci...

— Nu mi-e somn. Hai să stăm de vorbă. Știi, Serghei, mă întreb cum de-am nimerit tocmai noi doi în această pustietate?

Anosov zîmbește din colțul buzelor.

— Nu cumva ne-a adus pasiunea pentru astronomie?

— Firește, firește! Drept să-ți spun, mie mi-a surîs ideea să lucrez la acest observator. Doar că nu îndrăzneam să sper că voi izbuti. Erau atîția candidați... Oameni cu greutate, savanți. Și totuși m-au ales pe mine! A fost un noroc nemaipomenit. Într-un ziar din Detroit a apărut și un articol: „Gordon Baxter la 8 600 de metri". E greu să-ți explic ce-am simțit în ziua aceea. Aveam, în sfîrșit, „publicity". Tu, Serghei, nu știi ce înseamnă publicity! Cît timp n-o ai, ți-o dorești doar așa, fără s-o prețuiești la adevărata ei valoare. De-abia cînd guști prima oară din licoarea ei dulce, îți dai seama că fără ea nu mai poți trăi. Publicity înseamnă ieșire din anonimat, înseamnă glorie. Ea te face om, îți creează personalitate. Fără publicity ești un oarecare, una dintre umbrele cenușii care alcătuiesc masa.

Anosov răspunde cu o ușoară ironie :

— Despre mine n-au scris niciodată ziarele. Totuși, mă simt cît se poate de bine și nu m-am socotit niciodată un ins oarecare dintr-o masă amorfă.

— Înseamnă că n-ai năzuințe, n-ai aspirații, n-ai ambiții?

— Te înșeli! Năzuiesc de pildă să descopăr ceva nou în noianul acesta de luminițe, ceva care să deschidă căi gîndirii creatoare.

— Păi eu ce-mi doresc? Să găsesc ceva care să stîrnească senzație pe globul ăsta de lut. Reporteri, interviuri, conferințe. Titluri mari în ziare...

O privire piezișă a lui Ansov îl face să se oprească. Dar numai după cîteva clipe continuă.

— *Știu la ce te gîndești Serghei. Că rîvnesc la bani! Da, vreau bani! Bani mulți, fără număr. Publicity și bani sînt, ca să zic așa, unul și același lucru. Dacă aș avea vreo mie de dolari, aș lăsa totul baltă și aș pleca cu primul convertoplan la Srinagar. De acolo m-aș duce cu avionul la Karaci sau la Calcutta și m-aș îmbarca pe un pachebot de lux. De mic copil mi-am dorit să colind mările. Se spune că apa lor nu-i peste tot aceeași. Unele mări au apa albastră și străvezie, altele sînt negre ca smoala sau verzi ca sticlele de bere, iar altele strălucesc ca aurul sau ca argintul.*

Anosov continuă să-l privească lung și parcă mirat. Cu buzele aproape nemișcate murmură:

— *Și bancnotele sînt de diferite culori.*

— *Ce-ai spus?*

— *Nimic, nimic! Eu te înțeleg, Gordon, te înțeleg. Dar vezi, mie mi-ar fi mult mai greu să te fac să pricepi ce m-a îndemnat pe mine să vin pe Tșogori.*

Timpul se scurge pe nesimțite. Au mai rămas doar vreo două ore pînă la răsăritul Soarelui. Serghei a înregistrat traiectoria unuia dintre sateliții artificiali. Introduce filmul în mica fotocombină și pornește motorașul. De-afară răsună șuieratul vîntului. O parte a cerului a început să dispară sub nori. Cîte o stea piere pe negîndite. Stă cîteva clipe ascunsă și reapare parcă și mai falnică.

Anosov le urmărește atent, aproape încordat, ca și cînd le-ar număra.

— *Da, sînt toate! Nu lipsește nici una, constată amuzat „gestionarul aștrilor“, cum îi place lui Serghei să se autointituleze. Uneori are sentimentul că cineva i-a dat în păstrare stelele. Ivirea lor în fapt de seară îl încîntă, pălirea lor în zorii dimineții îl întristează. Constelațiile, cu formele lor ciudate, evocînd viețăți fantastice sau eroi legendari, sînt marea lui pasiune. Anosov n-a scris niciodată poezii, dar e, în felul lui, un poet.*

Pentru el, Andromeda nu e un simplu grup de corpuri cerești, ci nefericita fiică a lui Cefeu și a Cassiopeei, țintuită de stîncă și lăsată pradă monștrilor. Și nici Pegasus nu-i o constelație obișnuită, ci aprigul armăsar înaripat al lui Perseu, venit cu iuțeala gîndului s-o scape de frumoasa prințesă.

Părul Berenicei, Dorado, Hercule... constelații, dar totodată pietre scumpe din sclipitorul șirag al legendelor.

Serghei se ridică încet din fotoliu și-și lipește fruntea de partea de jos a cupolei.

Priveliștea îi stîrnește un gînd curios: dacă un astronaut, venind de pe o altă planetă, n-ar zări decît acest pisc golaș,

încins de brîul de nori? N-ar fi îndemnat să creadă că Pămîntul este un imens ocean cenușiu, din care răsare o singură insuliță pustie? Poate că ar renunța să mai străpungă norii... Poate că ar porni nepăsător mai departe, în căutarea unei alte planete mai primitoare.

Rîde cu glas tare:

— De-aș fi eu în locul lui, aș cufunda negreșit nava în oceanul învolburat, aș...

Ce-i asta?

Anosov ridică dintr-o zvîcnitură capul și-și aținteşte privirile într-un punct al boltei. Colo, în dreapta se vede ceva neobișnuit. O stea necunoscută? Nu... nu-i o stea, căci își schimbă locul față de stelele vecine. Atunci poate un satelit, o stație cosmică?

Dar la ora asta nu figurează nici una în program. Și apoi, aspectul e cețos, estompat...

O cometă? Sau poate o minusculă nebuloasă, aflată la mii și mii de ani-lumină?

Degetele tînărului apasă febril pe butoanele tabloului de comandă. Instrumentele optice se îndreaptă spre ciudatul punct luminos. Totodată răsună bîzîitul de bondar al aparatului de filmat.

Zgomotul îl trezește pe Baxter.

— Ce s-a întîmplat, Serghei?

Cu un gest al mîinii, Anosov îl cheamă la el.

— Privește, Gordon! O mică pată de lumină apărută din senin. Să fie o cometă?

— O cometă? A... da, da, o văd... Mi se pare că se îndreaptă spre noi.

Amîndoi urmăresc cu sufletul la gură punctul luminos care acum e mult mai mare și mai strălucitor.

— Vine spre Pămînt, repetă Baxter. Dar traiectoria e atît de neobișnuită pentru un obiect cosmic... iar viteza de deplasare... Nu, nu poate fi o cometă. E altceva!

— Altceva?

— Să dau drumul radiolocatorului!

Un zumzet umple încăperea. Două perechi de ochi urmăresc încordați ecranul albastru. Nimic! Nici o tresărire între cercurile concentrice! Deodată însă se conturează o pată.

— Undele electromagnetice întîlnesc un obstacol. Obiectul care vine spre noi nu e numai... lumină. E ceva... ce emite sau reflectă fotoni, strigă alarmat Baxter.

Serghei îl aprobă.

— Ai dreptate, Gordon. E o masă luminescentă de forma unui triunghi.

Baxter continuă să privească fascinat cerul.

— Se apropie, se apropie mereu. Mă duc să anunț Srinagarul...

— Stai, oprește-te!

— De ce? Ca să ne-o ia altcineva înainte? Trebuie să comunicăm neintîrziat descoperirea noastră.

Anosov rămîne pe gînduri, fără să piardă din priviri misteriosul triunghi, care, în cele cîteva minute, și-a dublat dimensiunile. Îl apucă pe Baxter de braț.

— Nu, Gordon! Te rog să mai aștepți. Măcar un sfert de ceas. Te rog mult...

— Riscăm să scăpăm un prilej extraordinar. Gîndește-te dacă anunță cineva înaintea noastră...

— Asta n-are importanță. La urma urmei, ce-ai putea comunica? O pată de lumină de formă triunghiulară se apropie de Pămînt. Atîta tot. Gîndește-te însă ce-ar putea să iasă de aici. Anumite ziare de-abia așteaptă o asemenea bombă. Cine știe ce o să se mai născocească. Poate chiar că se apropie sfîrșitul lumii.

— La naiba! Să anunțe ce le-o plăcea! Dar să amintească de noi! Mă duc să transmit!

Anosov îi taie calea.

— Așteaptă, Gordon!

— Serghei, e vorba de viitorul, de cariera mea... de a noastră.

Anosov îi pune mîna pe umăr și-l privește drept în ochi.

— Te rog să ai răbdare! Mai întîi să stabilim despre ce este vorba.

— Așteptare, mereu așteptare! Știi doar că sînt un om de acțiune, Serghei!

Anosov îl trage spre sine.

— Ascultă, omule de acțiune. Înainte de a trece la fapte, e bine să chibzuiești. Oricînd, cu orice prilej, și mai ales acuma!

Baxter îi dă un ghiont prietenesc.

— Fie! O fac pentru tine! Deși asta mă costă pe puțin... cîteva miișoare.

Baxter se trîntește într-un fotoliu și așază picioarele pe marginea mesei. Privirea îi rămîne ațintită asupra cerului. Triunghiul de lumină ocupă acum o treime a cupolei și înaintează mereu.

Încetul cu încetul începe să-l cuprindă teama. Teama de această stranie pată luminoasă, teama de a nu pierde prilejul să-i anunțe prezența. Se ridică tiptil și încearcă să se furișeze spre aparatul de emisie. Anosov îl observă:

— Credeam că ne-am înțeles, Baxter?

Reproșul are darul să-l scoată pe acesta din sărite.

— Ne-am înțeles, ne-am înțeles. Cuvintele sună răstit și un gest nestăpînit îi trădează enervarea. Să așteptăm? Ce naiba să mai așteptăm? Momentul cînd acest triunghi blestemat va atinge Pămîntul? Cine știe ce se va întîmpla!

— Orice s-ar întîmpla, radiograma n-ar fi de nici un folos.

Baxter ridică din umeri și tace.

Anosov e copleșit de priveliște. Se dezmeticește greu.

— Haide, Gordon, să ieșim.

— Să ieșim?

Vrea să obiecteze ceva, apoi, dînd din umeri, se duce să-și ia șuba și căciula.

(Sfîrșitul în numărul viitor).

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

COLECȚIA

CLUB Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU

• AUGUST 1962